

Arrest

nr. 248 464 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DHONDT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (A.T.L.K.J.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren op 26 juni 1994 in Bagdad. Samen met uw moeder (A.K.H.A.A.; CGVS: X en O.V.: X) woonde u er in de wijk van Adhamiyah, waar u in uw woning een tiental katten opving.

Midden september 2018 vroeg u, samen met uw moeder, een visum in Irak aan om uw broer (A.T.A.K.J.; CGVS: X en O.V.: X) die de subsidiaire beschermingsstatus in 2015 in België ontving, te bezoeken.

Op 16 november 2018 vond u een van uw katten op straat waarvan een poot ontbrak. U had gezien hoe een man de kat had meegenomen van bij uw woning en deze iets verderop op de grond had gegooid. Samen met uw moeder ging u naar de dierenarts, maar toch overleed de kat aan zijn verwondingen.

Op 18 november 2018 zag u op de bewakingscamera in uw woning diezelfde man opnieuw een kat meenemen. U wou naar buiten stormen om de man tegen te houden maar uw moeder weerhield u daarvan. De volgende dag vond u deze kat, waarvan een poot los hing, voor uw woning. Daarop ging u opnieuw met uw moeder naar de dierenarts, die de kat kon redden.

Op 21 november 2018 kwam uw moeder u ophalen van uw werk. Toen jullie terug bij uw woning aankwamen, zagen jullie opnieuw dezelfde persoon die poogde om een kat mee te nemen. U stormde uit de wagen en riep tegen de man dat hij de katten met rust moest laten. De man schreeuwde terug en dreigde dat hij u en uw moeder iets zou aandoen. Omdat u en uw moeder angstig waren, gingen jullie naar het politiekantoor van Sleich bij u in de buurt om klacht in te dienen en bescherming te vragen. Uw verhaal werd echter niet serieus genomen. De politiemannen kwamen te weten dat u en uw moeder alleenstaande vrouwen zijn en eisten in ruil voor bescherming seksuele diensten. Jullie weigerden dit en verlieten het kantoor uiteindelijk zonder een klacht in te dienen.

Op 24 november 2018 kwam uw neef langs moederskant bij u op bezoek. Plots werd uw voordeur open geduwd en uw neef ging kijken wat er gaande was. Uw moeder ging op uw bewakingscamera kijken en zag dat het dezelfde man was die u en uw moeder had bedreigd. Uw moeder begon foto's van de beelden van uw bewakingscamera te nemen. Uw neef belandde in uw hal in een gevecht met de indringer. Op uw camera zag uw moeder dat een wagen uw huis naderde, er een persoon uitstapte en die een pistool gaf aan de indringer. Kort daarna hoorden jullie drie geweeerschoten. De mannen vertrokken en uw neef kwam terug naar binnen. Minder dan een halfuur later vluchtten u en uw moeder naar het huis van uw grootmoeder in de Tunis wijk. Uw moeder zette haar voertuig af bij uw grootmoeder en nam vervolgens samen met u een taxi naar het politiekantoor van Al Yarmouk om een klacht in te dienen.

Op 5 december 2018 vertrok u samen met uw moeder naar België om uw broer te bezoeken. Op de luchthaven kwam uw moeder te weten dat u e-mails had verstuurd naar dierenrechtenorganisaties om een oplossing te zoeken voor de situatie met uw mishandelde katten.

Een week na uw aankomst in België, kreeg u een bericht van uw buurvrouw dat men haar onder druk gezet had om te weten te komen waar u was. Uw buurvrouw had hen initieel de verblijfplaats van uw grootmoeder in de Tunis wijk doorgegeven. Daarop gingen de mannen uw grootmoeder opzoeken maar uw grootmoeder vertelde hen dat jullie op reis waren. Vervolgens keerden de mannen terug naar uw buurvrouw en uiteindelijk gaf zij hen uw telefoonnummer. De volgende dag, op 12 december 2018 ontving u een eerste dreigbericht op uw telefoon. Gedurende de volgende maanden ontving u regelmatig nog meer dergelijke dreigberichten. In november 2019 kreeg uw moeder eveneens een telefoon van een voormalige collega, die vertelde dat men op uw woning 'gezocht' had geschreven.

U diende op 25 januari in België een verzoek om internationale bescherming in.

U legt de volgende documenten neer: uw paspoort, de huwelijksakte en scheidingsakte van uw moeder, foto's van de bewakingscamera bij uw huis, foto's van uw katten, uw klacht bij de politie van Al Yarmouk, screenshots van de dreigberichten op Viber, uw e-mails naar dierenrechtenorganisaties, medische documenten betreffende de ontsteking aan het gezicht van uw moeder, uw psychologische attesten, e-mails m.b.t. uw psychische toestand, en uw diploma's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt twee psychologische attesten voor waaruit blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt en dat u last heeft van paniekaanvallen, slaapstoornissen en onzekerheid. Desalniettemin vonden tijdens het persoonlijk onderhoud geen problemen plaats en was u in staat gedurende de volledige duur van het gesprek duidelijke verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw moeder A. K.H. A.A. (CGVS: 1911575 en O.V.: 8771617) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw moeder wordt er mede op basis van uw verklaringen besloten tot de weigering van haar verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw moeder. Deze beslissing luidt als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral is uw verzoek om internationale bescherming vreemd aan de vluchtelingenconventie. Gezien de feiten die u aanhaalt verband houden met bedreigingen ten gevolge van het feit dat u zich inliet met het opvangen van straatkatten, dient te worden gesteld dat deze zaken geenszins vervolging uitmaken op gronden zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. U en uw dochter vrezen om bij terugkeer naar Irak om gedood te worden door de man die u bedreigde omwille van uw katten. Hoewel het mogelijk is dat u samen met uw dochter een kattenasiel had en er in Bagdad effectief sprake is van dierenmishandeling kan niet worden aangenomen dat u omwille van de opvang van katten dermate zou gevisieerd worden dat men u en uw dochter zou willen doden. Zelfs indien wordt aangenomen dat jullie een klacht tegen deze overigens voor jullie naamloze persoon zouden hebben ingediend, dient te worden gesteld dat dit door de autoriteiten niet serieus werd genomen waardoor dit evenmin een geloofwaardig motief is dat men jullie wilde doden, jullie gezocht werden en jullie zelfs na jullie vertrek nog maandenlang bedreigd werden. Dat de autoriteiten in Bagdad andere prioriteiten hebben dan de mishandeling van straatkatten is op zich zelfs niet verwonderlijk. Dergelijke disproportionaliteit betreffende de vervolgingen die u aanhaalt en de reden waarom komt weinig geloofwaardig over. Los van de disproportionaliteit zijn uw verklaringen (zie CGVS 1) en de verklaringen van uw dochter (zie CGVS 2) betreffende de reden waarom u Irak bent ontvlucht ook op andere vlakken weinig aannemelijk.

Zo is het, ondanks het gegeven dat zoals eerder gesteld het mogelijk is dat u samen met uw dochter straatkatten opving in uw woning, opmerkelijk dat uw problemen pas begonnen kort nadat u een visum had aangevraagd om uw zoon in België te komen bezoeken. U verklaarde namelijk dat u in september 2018 besloot om naar België te komen en ook in diezelfde maand een visum aanvroeg (CGVS 1, p. 4-5) én dat uw dochter voor het eerst geconfronteerd werd met een persoon die doelbewust een kat aanviel in november 2018 (CGVS 1, p. 10). Hoewel u en uw dochter al jarenlang, nl. sinds uw dochter nog zeer jong was, katten opvingen heeft u m.a.w. vóór november 2018 nooit dergelijke problemen ondervonden (CGVS 1, p. 17). U verklaart in dit licht wel dat u kort daarvoor, meer bepaald vanaf de maand oktober 2018, momenten heeft gehad waarop u zag dat er iets vreemd gaande was met bepaalde katten, zoals

katten die angstig, ziek of gewond naar huis kwamen, maar u nooit een link legde met een doelbewuste daad of een mogelijke dader (CGVS 1, p. 10). Toch wordt opgemerkt dat u daarmee nog steeds geen feiten aanhaalt die zich voor het aanvragen van uw visum, in de maand september 2018, voordeden. Het doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen dat het tijds kader waarin de beweerde vervolgingsfeiten zich in Irak toevallig voordeden nadat u een aanvraag voor een visum voor Europa indiende, waardoor de aannemelijkheid van uw relaas reeds betwijfeld kan worden. Sterker nog, deze toevalligheid doet sterk vermoeden dat problemen door u geënceneerd werden. Wanneer u geconfronteerd werd met deze dubieuze tijdslijn, poogt u geenszins hiertoe een aannemelijke verklaring te bieden en herhaalt u eenvoudigweg dat u in september een visum aanvroeg om uw zoon te zien (CGVS 1, p. 18). Wanneer u gevraagd werd waarom u dan in november 2018 wel plots gevisieerd zou worden omwille van uw katten, haalt u aan dat u waarschijnlijk als een doelwit werd gezien omdat u een alleenstaande vrouw bent (CGVS 1, p. 18). Het betreft hier echter een blote bewering, te meer omdat u reeds sinds 2006 van uw man gescheiden bent (CGVS 1, p. 4) en u bijgevolg 12 jaar lang zonder problemen als alleenstaande vrouw in Bagdad gewoond hebt. U haalt in dit kader verder aan dat u als alleenstaande vrouw geen man hebt om u te beschermen (CGVS 1, p. 11), doch gaf u tegelijk aan dat uw neef langs moeders kant u op de bewuste dag van het schietincident in november 2018 kwam bezoeken (CGVS 1, p. 12), wat logischerwijs aantoonde dat u weldegelijk nog contact hebt met op z'n minst één mannelijk lid van uw familie. Het argument dat u een slachtoffer werd van vervolging omwille van uw kattenasiel in uw hoedanigheid van alleenstaande, onbeschermd vrouw houdt met andere woorden geenszins steek.

Ten tweede zijn de door u aangehaalde opeenvolgende bedreigingen aan uw adres niet geloofwaardig of op z'n minst sterk overdreven. Vooreerst wordt opgemerkt dat u de eerste twee opgenoemde incidenten van 16 en 18 november 2018, waarbij twee van uw katten volgens u verwond werden door een man en hun poten los hingen (CGVS 1, p. 10), niet aannemelijk maakt. In dit kader legt u wel verschillende foto's neer van gewonde katten, maar bewijst dit op geen enkele manier dat deze verwondingen doelbewust door éénbepaald persoon werden veroorzaakt. Zo kan het hier bijvoorbeeld evenwel gaan om verkeersslachtoffers. Daarenboven is het bevreemdend dat een kat een poot zou verliezen door eenvoudigweg op de grond gegooid te worden, aldus de verklaringen van uw dochter die het eerste incident zag gebeuren (CGVS 2, p. 6). Voorts doet het feit dat u en uw dochter niet coherent zijn over deze twee, voor jullie aangrijpende gebeurtenissen, af aan de geloofwaardigheid ervan. Er wordt namelijk opgemerkt dat u bij het eerste incident van 16 november 2018 verklaart dat uw dochter naar u in de keuken kwam toegelopen met een kat waarvan de poot geamputeerd was (CGVS 1, p. 10), terwijl uw dochter aangaf dat ze met de gevonden kat naar huis terug liep, u tot bij haar geroepen heeft omdat ze niet precies wist waar u was en u naar haar toe kwam (CGVS 2, p. 7). Ook met betrekking tot de tweede aanval op een andere kat van 18 november 2018 zijn u en uw dochter tegenstrijdig: u zegt namelijk dat uw dochter de gewonde kat voor de garagepoort had gevonden en naar u toe kwam met de kat in haar handen (CGVS 1, p. 10), terwijl uw dochter verklaart dat zij de kat voor de deur gevonden heeft en u opnieuw tot bij haar had geroepen (CGVS 2, p. 7).

Op 21 november 2018 had uw dochter vervolgens op straat een woordenwisseling met de man die uw katten had aangevallen (CGVS 1, p. 11), waarbij de man had gezegd dat hij jullie iets kon aandoen (CGVS 1, p. 11). Indien eventueel zou aangenomen worden dat er effectief een man zou zijn geweest die een probleem had met jullie katten en er een discussie met hem zou zijn ontstaan, betreft het hier nog steeds geen zwaarwichtige vervolgingsfeiten, gezien het hier hoogstens gaat om een vaag, mondeling dreigement, dat tevens op geen enkele manier kan worden aangetoond. Ook het feit dat de politie van Sleich, bij wie u na deze woordenwisseling klacht wou indienen, deze gebeurtenis niet serieus nam (CGVS 1, p. 11), toont des te meer aan dat het hier niet gaat om een zwaarwegend voorval. U zegt voorts dat u bij dit bezoek aan het politiekantoor een oneerbaar voorstel van de agenten kreeg omdat ze te weten kwamen dat u een alleenstaande vrouw bent: ze boden aan om u alsnog bescherming voor de kattenaanvaller te bieden in ruil voor seksuele diensten (CGVS 1, p. 11-12). U ging niet in op dit voorstel en keerde terug naar huis (CGVS 1, p. 12). Hoewel niet ontkend wordt dat een bestaan als gescheiden vrouw in Irak kan leiden tot dergelijke onaangename, denigrerende situaties, kan hier eveneens niet van zwaarwichtige feiten gesproken worden. Indien er namelijk verondersteld wordt dat u effectief een ontierend voorstel van de agenten kreeg, bleef het ook hier immers bij een mondelinge provocatie die nooit tot een gevolg kwam.

De beweerde aanval op uw neef en het schietincident op uw woning dat daarna plaats vond op 24 november 2018 (CGVS 1, p. 6) is weinig aannemelijk. De camerabeelden die u namelijk voorlegt om het incident te bewijzen (CGVS 1, p. 7) zijn op zich weinigzeggend: op de foto's is enkel te zien dat een man naar een huis toe stapt, dat er een auto staat waaruit een man stapt, dat mannen iets aan elkaar geven en dat een man iets richt richt op het huis.

Met deze afbeeldingen bewijst u echter niet dat u effectief het slachtoffer werd van een schietpartij. Deze foto's tonen immers absoluut niet aan waar deze beelden werden gemaakt, noch wanneer ze werden gemaakt. Daarenboven kunnen de bewuste handelingen evengoed in scène gezet zijn om een aanval en schietpartij op uw woning te imiteren of kunnen de afbeeldingen zelfs aangekocht zijn. Bovendien beweert u dat dit foto's zijn die uzelf met uw gsm maakte van het scherm waarop u de beelden van uw bewakingscamera zag op het moment van de aanval (CGVS 1, p. 7, 12). Hierbij kan opgemerkt worden dat de afbeeldingen die u voorlegt, er gezien hun afdoende scherpe beeldkwaliteit niet uitzien als foto's die met de camera van een gsm van een beeldscherm werden gemaakt. Daarnaast is het bevreemdend dat uw neef, die toch aldus de beelden van dichtbij beschoten werd, niet geraakt werd gezien de kogels volgens uw verklaringen bij de deur belandden (CGVS 1, p. 14). U zegt voorts dat uw neef na het gevecht niet gewond was en hoogstens zijn kledij niet meer netjes zat (CGVS 1, p. 13), terwijl uw dochter stelde dat de kleren van uw neef weldegelijk gescheurd waren (CGVS 2, p. 9). Er kan redelijkerwijs van u en uw dochter verwacht worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen zouden afleggen. Het geheel van bovengenoemde vaststellingen doen daarom eveneens sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde feiten.

Verder wordt opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de dader achter de bedreigingen, nl. de militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), onaannemelijk zijn. Vooreerst kan de vraag gesteld worden waarom de milities van AAH zich überhaupt zouden bezig houden met het vervolgen van personen die zich bezig houden met het opvangen van katten. U gaat er immers van uit dat de militie van AAH achter de beweerde vervolgingsfeiten zit omdat er in de dreigberichten die u in België ontving, verwezen wordt naar de liquidatie van uw broer die volgens u een aantal jaar geleden gedood werd door de militie van AAH. Dit is dezelfde militie die eveneens uw zoon A.T.A.K.J. bedreigde waardoor hij het land ontvluchtte en vervolgens in België de subsidiaire bescherming ontving. Echter blijkt uit de beslissing van uw zoon dat er geen geloof aan de door hem verklaarde vervolgingsfeiten werd gehecht en hij een beschermingsstatuut kreeg omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (CGVS 1, p. 8). Los daarvan deden de (ongeloofwaardige) vervolgingsfeiten van uw zoon zich sowieso echter voor in 2014 (zie A.T.A.K.J.; CGVS: 1417698 en O.V.: 7967646) en het is weinig aannemelijk dat de militieleden in 2018 nog zouden terugkomen op een moord – één van de zovelen – die vier jaar eerder plaats vond. Daarbij komt dat de echtheid van deze dreigberichten, zie in onderstaande, op geen enkele manier kan worden aangetoond. Voorts is het opvallend dat uw dochter niet concreet antwoordt op de vraag naar de identiteit van de dader. Zij zegt net als u dat er in de berichten verwezen wordt naar de liquidatie van haar oom, maar verklaart verder slechts vaagweg dat ze hieruit wel "wat" kan afleiden maar ze op zich niet zeker weet wie jullie nu precies vervolgt (CGVS 2, p. 5). Het feit dat uw dochter er niet in slaagt concreet te benoemen wie jullie in feite in Irak vrezen, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerde vervolging.

Voorts liggen uw verklaringen betreffende de klacht die u indiende bij de politie van Al Yarmouk in de lijn van de algemene ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is meer bepaald weinig aannemelijk als ook onlogisch dat u na het schietincident op 24 november 2018 beslist om eerst vanuit uw wijk Adhamiyah, noordwaarts richting de Tunis wijk – waar uw moeder woont – te rijden, om er vervolgens uw wagen achter te laten en met een taxi zuidwaarts naar de andere kant van de stad te gaan ten einde er een klacht bij de politie neer te leggen (CGVS 1, p. 4, 13). Het feit dat u verklaart dat u met uw eigen auto naar het huis van uw moeder reed in wijk Tunis, maar besloot om vervolgens met een taxi naar het politiekantoor in Al Yarmouk te gaan omdat u vreesde dat iemand u zou achtervolgen of uw auto zou herkennen (CGVS, p. 14) ligt in lijn met het onlogisch karakter van uw verhaal, gezien het nut van een undercover operatie ten einde een klacht in te dienen de wenkbrauwen doet fronsen. Bij het indienen van een klacht is het namelijk de bedoeling dat er iets gedaan wordt aan het probleem, waardoor de kans aanzienlijk groot is dat de dader op een gegeven moment op de hoogte zal worden gesteld van de aanklacht. Het is daarom niet logisch dat u het indienen van uw klacht bij de politie van Al Yarmouk zo omslachtig zou maken. Daarnaast legt u een kopie van de klacht neer (CGVS 1, p. 6), maar op zich heeft dit document weinig tot geen bewijswaarde, gezien de grootschalige documentenfraude in Irak (zie **COI Focus Irak – Corruptie en documentenfraude van 12 juli 2019**, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). Tot slot wordt opgemerkt dat u aangaf in totaal drie keer naar de politie te zijn geweest samen met uw dochter (CGVS 1, p. 15): na de woordenwisseling op 21 november 2018 bij de politie van Sleich, na het schietincident op 24 november 2018 bij de politie van Al Yarmouk en vier dagen later ging u voor de laatste maal terug naar laatstgenoemde kantoor om een papieren versie van uw klacht af te halen. Uw dochter geeft echter aan dat u uw laatste bezoek aan het politiekantoor, waarbij u een kopie van de klacht ging ophalen, echter alleen hebt gedaan (CGVS 2, p. 10). Het is vreemd dat jullie omtrent de (slechts) drie bezoeken, geen coherente verklaringen afleggen, wat de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas versterkt.

Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten of zeker de verregaande escalatie alsook de betrokkenheid van milities ervan die zich in Irak betreffende de katten voordeed, kan logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen (bezoeken, berichten en bekladden van uw huis) die zich na jullie vertrek voordeden en die overigens op zichzelf al evenmin logisch overkomen.

Zo zijn de dreigberichten die u tussen 12 december 2018 en augustus 2019 in België beweert ontvangen te hebben (CGVS 1, p. 7), niet overtuigend. Eerst en vooral is het weinig waarschijnlijk dat een militie zich nog maandenlang zouden inlaten met het versturen van uitvoerige dreigberichten naar twee vrouwen die zij willen vervolgen omdat ze een kattenasiel hebben. Ten tweede legt u vanaf augustus 2019 tot en met de dag van uw persoonlijk onderhoud op 27 februari 2020 geen berichten meer voor. Dit plots stoppen van de dreigberichten doet dan ook evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Voorts wordt opgemerkt dat dergelijke screenshots van berichten tout court weinig tot geen bewijswaarde hebben, gezien deze door eender wie kunnen zijn opgesteld en naar het gsm-toestel van uw dochter kunnen zijn verstuurd. U verklaart tot slot dat u in november 2019 een bericht ontving van een voormalige collega die voorbij kwam langs uw woning in Irak en zag dat men op uw huis 'gezocht' had geschreven (CGVS 1, p. 14). Het betreft hier echter een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven én opnieuw wordt hier de opmerking gemaakt dat het niet aannemelijk is dat militieleden zich een jaar na de feiten – die zich in Irak voordeden in november 2018 – nog zou bezig houden met uw zaak.

Verder verklaart u dat uw dochter een week nadat u in België was aangekomen een bericht ontving van uw buurvrouw waarin zij meldde dat mensen haar twee maal kwamen opzoeken in haar woning om te weten te komen waar u en uw dochter zich bevonden (CGVS 1, p. 13). Om te beginnen is het al opmerkelijk dat men zou wachten tot 12 december 2018 – een kleine drie weken na het schietincident – om u te komen zoeken, gezien de voorgaande feiten zich wel allemaal kort op elkaar – tussen 16 november en 24 november haalt u namelijk vier incidenten aan – hebben afgespeeld. Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de mannen eerst naar uw buurvrouw gingen om vervolgens naar uw moeders huis te gaan om dan opnieuw terug te keren naar uw buurvrouw (CGVS 1, p. 13). U gaf namelijk aan dat uw buurvrouw initieel enkel de woonplaats van uw moeder aan de mannen doorgaf (CGVS 1, p. 13) en zij pas bij hun tweede bezoek onder de druk bezweek en uiteindelijk het telefoonnummer van uw dochter doorgaf (CGVS, p. 13-14). Hierbij kan ten eerste worden opgemerkt dat u eigenlijk niet echt contact had met uw buren (CGVS, p. 17) hetgeen het opmerkelijk maakt dat uw buurvrouw überhaupt zou weten waar uw moeder woont of over het telefoonnummer van uw dochter zou beschikken. In deze is het evenmin aannemelijk dat de mannen niet rechtstreeks bij uw moeder aan uw telefoonnummer zijn geraakt. Zo beweert u dat dit komt doordat uw oude moeder wel met een gsm kan bellen maar niet in staat is een nummer door te geven (CGVS 1, p. 13). Indien zelfs nog wordt aangenomen dat uw moeder niet in staat is om een telefoonnummer in haar gsm op te zoeken, neemt dit niet weg dat zij weldegelijk over het gezochte telefoonnummer beschikte en de militieleden dit gemakkelijk zelf in haar gsm konden gevonden hebben. Deze onlogische verhaallijn ligt dan ook in de lijn van het ongeloofwaardig karakter van uw relaas waarin u bovendien poogt een vestigingsalternatief in Bagdad bij uw moeder in wijk Tunis onmogelijk te maken. Dit is niettemin relevant gezien in gevalle er al wordt aangenomen, quod non, dat een buurtbewoner jullie viseerde omwille van de opvang van katten jullie zich redelijkerwijs in een ander deel van Bagdad kunnen vestigen. Gezien jullie in de buurt geen katten meer zouden opvangen is het motief om jullie te vervolgen dan ook zinledig en is het dan ook absoluut ongeloofwaardig dat hij jullie in een ander deel van Bagdad zou komen zoeken. Daarnaast beschikken jullie over familieleden, waaronder uw moeder, die ergens anders in Bagdad wonen, genoten u en uw dochter een goede opleiding en hadden jullie duurzaam werk waardoor jullie voldoende mogelijkheden hebben zich in een ander deel van Bagdad te vestigen.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Uw paspoort is indicatief voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. Uw huwelijksakte en scheidingsakte tonen aan dat u een gescheiden persoon bent, wat hier eveneens niet wordt betwist.

Uw medische documenten betreffende de ontsteking aan uw gezicht, zijn indicatief voor uw medische aandoening maar worden ook niet betwist.

De diploma's van uw dochter zijn indicatief voor het feit dat zij gestudeerd heeft, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

De e-mails betreffende de psychische toestand van uw dochter en de psychologische attesten van uw dochter, beschrijven dat zij met slaapstoornissen, paniekaanvallen en onzekerheid kampt, veel steun aan haar broer heeft die in België erkend werd en haar leven in België wil voortzetten. Voor het overige wordt een algemene beschrijving gemaakt van de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in Irak die traumatisch voor haar zouden geweest zijn. Echter kan er onvoldoende een link worden gelegd tussen de gestelde diagnose en gebeurtenissen die zich al dan niet in het land van herkomst zouden hebben afgespeeld gezien die enkel op de verklaringen van uw dochter kunnen gebaseerd zijn. Deze algemene bevindingen vormen dan ook geen daadkrachtig bewijs die uw vervolgingsfeiten kunnen staven.

De foto's van uw katten zijn indicatief voor het feit dat jullie weldegelijk katten opvingen, maar tonen op zich geenszins aan dat de katten hun verwondingen opliepen ten gevolge van mishandeling door een man.

De e-mails van uw dochter naar dierenrechtenorganisaties zijn absoluut geen bewijsstukken waarmee u uw beweerde vrees aantoonst. Het is mogelijk dat uw dochter deze mails effectief verstuurde, maar daarmee is de waarachtigheid van haar schrijven op geen enkele manier bevestigd.

Met de foto's van uw bewakingscamera bewijst u, zoals eerder aangegeven, niet dat u effectief het slachtoffer werd van een schietpartij. Deze foto's tonen immers absoluut niet aan waar deze beelden werden gemaakt, noch wanneer ze werden gemaakt. Daarenboven kunnen de bewuste handelingen evengoed in scène gezet zijn om een aanval en schietpartij op uw woning na te bootsen of kunnen de afbeeldingen zelfs aangekocht zijn.

Uw kopie van de klacht bij de politie van Al Yarmouk, kan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees niet herstellen, gezien het niet aannemelijk is dat u aan de andere kant van de stad een klacht gaat indienen. Verder moet worden gesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/CountryGuidanceIraq2019.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate

waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (A.K.H.A.A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren op 9 maart 1962 in Bagdad. Samen met uw dochter (A.T.L.K.J.; CGVS: 1911576 en O.V.: 8771633) woonde u er in de wijk van Adhamiyah, waar u in uw woning een tiental katten opving.

Midden september 2018 vroeg u, samen met uw dochter, een visum in Irak aan om uw zoon (A.T.A.K.J.; CGVS: 1417698 en O.V.: 7967646) die de subsidiaire beschermingsstatus in 2015 in België ontving, te bezoeken.

Op 16 november 2018 kwam uw dochter in uw huis naar u toe met een kat waarvan een poot ontbrak. Uw dochter had gezien hoe een man de kat had meegenomen van bij uw woning en deze iets verderop op de grond had gegooid. Jullie gingen naar de dierenarts, maar toch overleed de kat aan zijn verwondingen.

Op 18 november 2018 zag uw dochter op de bewakingscamera in uw woning diezelfde man opnieuw een kat meenemen. Uw dochter wou naar buiten stormen om de man tegen te houden maar u weerhield haar daarvan. De volgende dag vond uw dochter deze kat, waarvan een poot los hing, voor uw woning. Daarop gingen jullie opnieuw naar de dierenarts, die de kat kon redden.

Op 21 november 2018 ging u uw dochter ophalen van haar werk. Toen jullie terug bij uw woning aankwamen, zagen jullie opnieuw dezelfde persoon die poogde om een kat mee te nemen. Uw dochter stormde uit de wagen en riep tegen de man dat hij de katten met rust moest laten. De man schreeuwde terug en dreigde dat hij u en uw dochter iets zou aandoen. Omdat u angstig was, ging u naar het politiekantoor van Sleich bij u in de buurt om klacht in te dienen en bescherming te vragen. Uw verhaal werd echter niet serieus genomen. De politiemannen kwamen te weten dat u en uw dochter alleenstaande vrouwen zijn en eisten in ruil voor bescherming seksuele diensten. U weigerde en verliet het kantoor uiteindelijk zonder een klacht in te dienen.

Op 24 november 2018 kwam uw neef langs moederskant bij u op bezoek. Plots werd uw voordeur open geduwd en uw neef ging kijken wat er gaande was. U ging op uw bewakingscamera kijken en zag dat het dezelfde man was die u en uw dochter had bedreigd. U begon foto's van de beelden van uw bewakingscamera te nemen. Uw neef belandde in uw hal in een gevecht met de indringer. Op uw camera zag u dat een wagen uw huis naderde, er een persoon uitstapte en die een pistool gaf aan de indringer. Kort daarna hoorde u drie geweerschoten. De mannen vertrokken en uw neef kwam ongedeerd terug naar binnen. Minder dan een halfuur later vluchtten u en uw dochter naar het huis van uw moeder in de Tunis wijk. U zette uw voertuig af bij uw moeder en nam vervolgens samen met uw dochter een taxi naar het politiekantoor van Al Yarmouk om een klacht in te dienen.

Op 5 december 2018 vertrok u samen met uw dochter naar België om uw zoon te bezoeken. Op de luchthaven kwam u te weten dat uw dochter e-mails verstuurd had naar dierenrechtenorganisaties om een oplossing te zoeken voor de situatie met uw mishandelde katten.

Een week na uw aankomst in België, kreeg u een bericht van uw buurvrouw dat men haar onder druk gezet had om te weten te komen waar u was. Uw buurvrouw had hen initieel de verblijfplaats van uw moeder in de Tunis wijk doorgegeven. Daarop gingen de mannen uw moeder opzoeken maar uw moeder vertelde hen dat jullie op reis waren. Vervolgens keerden de mannen terug naar uw buurvrouw en uiteindelijk gaf zij hen het telefoonnummer van uw dochter. De volgende dag, op 12 december 2018 ontving uw dochter een eerste dreigbericht op haar telefoon. Gedurende de volgende maanden ontving zij regelmatig nog meer dergelijke dreigberichten. In november 2019 kreeg u eveneens een telefoon van een voormalige collega, die u vertelde dat men op uw woning 'gezocht' had geschreven.

U diende op 25 januari in België een verzoek om internationale bescherming in.

U legt de volgende documenten neer: uw paspoort, uw huwelijksakte, uw scheidingsakte, foto's van de bewakingscamera bij uw huis, foto's van uw katten, uw klacht bij de politie van Al Yarmouk, screenshots van de dreigberichten op Viber, e-mails van uw dochter naar dierenrechtenorganisaties, medische documenten betreffende de ontsteking aan uw gezicht, psychologische attesten van uw dochter, e-mails m.b.t. de psychische toestand van uw dochter, de diploma's van uw dochter.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral is uw verzoek om internationale bescherming vreemd aan de vluchtelingenconventie. Gezien de feiten die u aanhaalt verband houden met bedreigingen ten gevolge van het feit dat u zich inliet met het opvangen van straatkatten, dient te worden gesteld dat deze zaken geenszins vervolging uitmaken op gronden zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. U en uw dochter vrezen om bij terugkeer naar Irak om gedood te worden door de man die u bedreigde omwille van uw katten. Hoewel het mogelijk is dat u samen met uw dochter een kattenasiel had en er in Bagdad effectief sprake is van dierenmishandeling kan niet worden aangenomen dat u omwille van de opvang van katten dermate zou gevisieerd worden dat men u en uw dochter zou willen doden. Zelfs indien wordt aangenomen dat jullie een klacht tegen deze overigens voor jullie naamloze persoon zouden hebben ingediend, dient te worden gesteld dat dit door de autoriteiten niet serieus werd genomen waardoor dit evenmin een geloofwaardig motief is dat men jullie wilde doden, jullie gezocht werden en jullie zelfs na jullie vertrek nog maandenlang bedreigd werden. Dat de autoriteiten in Bagdad andere prioriteiten hebben dan de mishandeling van straatkatten is op zich zelfs niet verwonderlijk. Dergelijke disproportionaliteit betreffende de vervolgingen die u aanhaalt en de reden waarom komt weinig geloofwaardig over. Los van de disproportionaliteit zijn uw verklaringen (zie CGVS 1) en de verklaringen van uw dochter (zie CGVS 2) betreffende de reden waarom u Irak bent ontvlucht ook op andere vlakken weinig aannemelijk.

Zo is het, ondanks het gegeven dat zoals eerder gesteld het mogelijk is dat u samen met uw dochter straatkatten opving in uw woning, opmerkelijk dat uw problemen pas begonnen kort nadat u een visum had aangevraagd om uw zoon in België te komen bezoeken. U verklaarde namelijk dat u in september 2018 besloot om naar België te komen en ook in diezelfde maand een visum aanvroeg (CGVS 1, p. 4-5) én dat uw dochter voor het eerst geconfronteerd werd met een persoon die doelbewust een kat aanviel in november 2018 (CGVS 1, p. 10). Hoewel u en uw dochter al jarenlang, nl. sinds uw dochter nog zeer jong was, katten opvingen heeft u m.a.w. vóór november 2018 nooit dergelijke problemen ondervonden (CGVS 1, p. 17). U verklaart in dit licht wel dat u kort daarvoor, meer bepaald vanaf de maand oktober 2018, momenten heeft gehad waarop u zag dat er iets vreemd gaande was met bepaalde katten, zoals katten die angstig, ziek of gewond naar huis kwamen, maar u nooit een link legde met een doelbewuste daad of een mogelijke dader (CGVS 1, p. 10). Toch wordt opgemerkt dat u daarmee nog steeds geen feiten aanhaalt die zich voor het aanvragen van uw visum, in de maand september 2018, voordeden. Het doet bijgevolg de wenkbrauwen fronsen dat het tijds kader waarin de beweerde vervolgingsfeiten zich in Irak toevallig voordeden nadat u een aanvraag voor een visum voor Europa indiende, waardoor de aannemelijkheid van uw relaas reeds betwijfeld kan worden. Sterker nog, deze toevalligheid doet sterk vermoeden dat problemen door u geënceneerd werden. Wanneer u geconfronteerd werd met deze dubieuze tijdslijn, poogt u geenszins hiertoe een aannemelijke verklaring te bieden en herhaalt u eenvoudigweg dat u in september een visum aanvroeg om uw zoon te zien (CGVS 1, p. 18). Wanneer u gevraagd werd waarom u dan in november 2018 wel plots gevisieerd zou worden omwille van uw katten, haalt u aan dat u waarschijnlijk als een doelwit werd gezien omdat u een alleenstaande vrouw bent (CGVS 1, p. 18).

Het betreft hier echter een blote bewering, te meer omdat u reeds sinds 2006 van uw man gescheiden bent (CGVS 1, p. 4) en u bijgevolg 12 jaar lang zonder problemen als alleenstaande vrouw in Bagdad gewoond hebt. U haalt in dit kader verder aan dat u als alleenstaande vrouw geen man hebt om u te beschermen (CGVS 1, p. 11), doch gaf u tegelijk aan dat uw neef langs moeders kant u op de bewuste dag van het schietincident in november 2018 kwam bezoeken (CGVS 1, p. 12), wat logischerwijs aantoonde dat u weldegelijk nog contact hebt met op z'n minst één mannelijk lid van uw familie. Het argument dat u een slachtoffer werd van vervolging omwille van uw kattenasiel in uw hoedanigheid van alleenstaande, onbeschermd vrouw houdt met andere woorden geenszins steek.

Ten tweede zijn de door u aangehaalde opeenvolgende bedreigingen aan uw adres niet geloofwaardig of op z'n minst sterk overdreven. Vooreerst wordt opgemerkt dat u de eerste twee opgenoemde incidenten van 16 en 18 november 2018, waarbij twee van uw katten volgens u verwond werden door een man en hun poten los hingen (CGVS 1, p. 10), niet aannemelijk maakt. In dit kader legt u wel verschillende foto's neer van gewonde katten, maar bewijst dit op geen enkele manier dat deze verwondingen doelbewust door éénbepaald persoon werden veroorzaakt. Zo kan het hier bijvoorbeeld evenwel gaan om verkeersslachtoffers. Daarenboven is het bevreemdend dat een kat een poot zou verliezen door eenvoudigweg op de grond gegooid te worden, aldus de verklaringen van uw dochter die het eerste incident zag gebeuren (CGVS 2, p. 6). Voorts doet het feit dat u en uw dochter niet coherent zijn over deze twee, voor jullie aangrijpende gebeurtenissen, af aan de geloofwaardigheid ervan. Er wordt namelijk opgemerkt dat u bij het eerste incident van 16 november 2018 verklaart dat uw dochter naar u in de keuken kwam toegelopen met een kat waarvan de poot geamputeerd was (CGVS 1, p. 10), terwijl uw dochter aangaf dat ze met de gevonden kat naar huis terug liep, u tot bij haar geroepen heeft omdat ze niet precies wist waar u was en u naar haar toe kwam (CGVS 2, p. 7). Ook met betrekking tot de tweede aanval op een andere kat van 18 november 2018 zijn u en uw dochter tegenstrijdig: u zegt namelijk dat uw dochter de gewonde kat voor de garagepoort had gevonden en naar u toe kwam met de kat in haar handen (CGVS 1, p. 10), terwijl uw dochter verklaart dat zij de kat voor de deur gevonden heeft en u opnieuw tot bij haar had geroepen (CGVS 2, p. 7).

Op 21 november 2018 had uw dochter vervolgens op straat een woordenwisseling met de man die uw katten had aangevallen (CGVS 1, p. 11), waarbij de man had gezegd dat hij jullie iets kon aandoen (CGVS 1, p. 11). Indien eventueel zou aangenomen worden dat er effectief een man zou zijn geweest die een probleem had met jullie katten en er een discussie met hem zou zijn ontstaan, betreft het hier nog steeds geen zwaarwichtige vervolgingsfeiten, gezien het hier hoogstens gaat om een vaag, mondeling dreigement, dat tevens op geen enkele manier kan worden aangetoond. Ook het feit dat de politie van Sleich, bij wie u na deze woordenwisseling klacht wou indienen, deze gebeurtenis niet serieus nam (CGVS 1, p. 11), toont des te meer aan dat het hier niet gaat om een zwaarwegend voorval. U zegt voorts dat u bij dit bezoek aan het politiekantoor een oneerbaar voorstel van de agenten kreeg omdat ze te weten kwamen dat u een alleenstaande vrouw bent: ze boden aan om u alsnog bescherming voor de kattenaanvaller te bieden in ruil voor seksuele diensten (CGVS 1, p. 11-12). U ging niet in op dit voorstel en keerde terug naar huis (CGVS 1, p. 12). Hoewel niet ontkend wordt dat een bestaan als gescheiden vrouw in Irak kan leiden tot dergelijke onaangename, denigrerende situaties, kan hier eveneens niet van zwaarwichtige feiten gesproken worden. Indien er namelijk verondersteld wordt dat u effectief een ontierend voorstel van de agenten kreeg, bleef het ook hier immers bij een mondelinge provocatie die nooit tot een gevolg kwam.

De beweerde aanval op uw neef en het schietincident op uw woning dat daarna plaats vond op 24 november 2018 (CGVS 1, p. 6) is weinig aannemelijk. De camerabeelden die u namelijk voorlegt om het incident te bewijzen (CGVS 1, p. 7) zijn op zich weinigzeggend: op de foto's is enkel te zien dat een man naar een huis toe stapt, dat er een auto staat waaruit een man stapt, dat mannen iets aan elkaar geven en dat een man iets richt op het huis. Met deze afbeeldingen bewijst u echter niet dat u effectief het slachtoffer werd van een schietpartij. Deze foto's tonen immers absoluut niet aan waar deze beelden werden gemaakt, noch wanneer ze werden gemaakt. Daarenboven kunnen de bewuste handelingen evengoed in scène gezet zijn om een aanval en schietpartij op uw woning te imiteren of kunnen de afbeeldingen zelfs aangekocht zijn. Bovendien beweert u dat dit foto's zijn die uzelf met uw gsm maakte van het scherm waarop u de beelden van uw bewakingscamera zag op het moment van de aanval (CGVS 1, p. 7, 12). Hierbij kan opgemerkt worden dat de afbeeldingen die u voorlegt, er gezien hun afdoende scherpe beeldkwaliteit niet uitzien als foto's die met de camera van een gsm van een beeldscherm werden gemaakt. Daarnaast is het bevreemdend dat uw neef, die toch aldus de beelden van dichtbij beschoten werd, niet geraakt werd gezien de kogels volgens uw verklaringen bij de deur belandden (CGVS 1, p. 14). U zegt voorts dat uw neef na het gevecht niet gewond was en hoogstens zijn kledij niet meer netjes zat (CGVS 1, p. 13), terwijl uw dochter stelde dat de kleren van uw neef

weldegelijk gescheurd waren (CGVS 2, p. 9). Er kan redelijkerwijs van u en uw dochter verwacht worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen zouden afleggen. Het geheel van bovengenoemde vaststellingen doen daarom eveneens sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde feiten.

Verder wordt opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de dader achter de bedreigingen, nl. de militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), onaannemelijk zijn. Vooreerst kan de vraag gesteld worden waarom de militie van AAH zich überhaupt zouden bezig houden met het vervolgen van personen die zich bezig houden met het opvangen van katten. U gaat er immers van uit dat de militie van AAH achter de beweerde vervolgingsfeiten zit omdat er in de dreigberichten die u in België ontving, verwezen wordt naar de liquidatie van uw broer die volgens u een aantal jaar geleden gedood werd door de militie van AAH. Dit is dezelfde militie die eveneens uw zoon A.T.A.K.J. bedreigde waardoor hij het land ontvluchtte en vervolgens in België de subsidiaire bescherming ontving. Echter blijkt uit de beslissing van uw zoon dat er geen geloof aan de door hem verklaarde vervolgingsfeiten werd gehecht en hij een beschermingsstatuut kreeg omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (CGVS 1, p. 8). Los daarvan deden de (ongeloofwaardige) vervolgingsfeiten van uw zoon zich sowieso echter voor in 2014 (zie A.T.A.K.J.; CGVS: 1417698 en O.V.: 7967646) en het is weinig aannemelijk dat de militieleden in 2018 nog zouden terugkomen op een moord – één van de zovelen – die vier jaar eerder plaats vond. Daarbij komt dat de echtheid van deze dreigberichten, zie in onderstaande, op geen enkele manier kan worden aangetoond. Voorts is het opvallend dat uw dochter niet concreet antwoordt op de vraag naar de identiteit van de dader. Zij zegt net als u dat er in de berichten verwezen wordt naar de liquidatie van haar oom, maar verklaart verder slechts vaagweg dat ze hieruit wel “wat” kan afleiden maar ze op zich niet zeker weet wie jullie nu precies vervolgt (CGVS 2, p. 5). Het feit dat uw dochter er niet in slaagt concreet te benoemen wie jullie in feite in Irak vrezen, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweerde vervolging.

Voorts liggen uw verklaringen betreffende de klacht die u indiende bij de politie van Al Yarmouk in de lijn van de algemene ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is meer bepaald weinig aannemelijk als ook onlogisch dat u na het schietincident op 24 november 2018 beslist om eerst vanuit uw wijk Adhamiyah, noordwaarts richting de Tunis wijk – waar uw moeder woont – te rijden, om er vervolgens uw wagen achter te laten en met een taxi zuidwaarts naar de andere kant van de stad te gaan ten einde er een klacht bij de politie neer te leggen (CGVS 1, p. 4, 13). Het feit dat u verklaart dat u met uw eigen auto naar het huis van uw moeder reed in wijk Tunis, maar besloot om vervolgens met een taxi naar het politiekantoor in Al Yarmouk te gaan omdat u vreesde dat iemand u zou achtervolgen of uw auto zou herkennen (CGVS, p. 14) ligt in lijn met het onlogisch karakter van uw verhaal, gezien het nut van een undercover operatie ten einde een klacht in te dienen de wenkbrauwen doet fronsen. Bij het indienen van een klacht is het namelijk de bedoeling dat er iets gedaan wordt aan het probleem, waardoor de kans aanzienlijk groot is dat de dader op een gegeven moment op de hoogte zal worden gesteld van de aanklacht. Het is daarom niet logisch dat u het indienen van uw klacht bij de politie van Al Yarmouk zo omslachtig zou maken. Daarnaast legt u een kopie van de klacht neer (CGVS 1, p. 6), maar op zich heeft dit document weinig tot geen bewijswaarde, gezien de grootschalige documentenfraude in Irak (zie **COI Focus Irak – Corruptie en documentenfraude van 12 juli 2019**, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). Tot slot wordt opgemerkt dat u aangaf in totaal drie keer naar de politie te zijn geweest samen met uw dochter (CGVS 1, p. 15): na de woordenwisseling op 21 november 2018 bij de politie van Sleich, na het schietincident op 24 november 2018 bij de politie van Al Yarmouk en vier dagen later ging u voor de laatste maal terug naar laatstgenoemde kantoor om een papieren versie van uw klacht af te halen. Uw dochter geeft echter aan dat u uw laatste bezoek aan het politiekantoor, waarbij u een kopie van de klacht ging ophalen, echter alleen hebt gedaan (CGVS 2, p. 10). Het is vreemd dat jullie omtrent de (slechts) drie bezoeken, geen coherente verklaringen afleggen, wat de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas versterkt.

Gezien het CGVS geen geloof hecht aan de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten of zeker de verregaande escalatie alsook de betrokkenheid van militieleden ervan die zich in Irak betreffende de katten voordeed, kan logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen (bezoeken, berichten en bekladden van uw huis) die zich na jullie vertrek voordeden en die overigens op zichzelf al evenmin logisch overkomen.

Zo zijn de dreigberichten die u tussen 12 december 2018 en augustus 2019 in België beweert ontvangen te hebben (CGVS 1, p. 7), niet overtuigend. Eerst en vooral is het weinig waarschijnlijk dat een militie zich nog maandenlang zouden inlaten met het versturen van uitvoerige dreigberichten naar twee vrouwen die zij willen vervolgen omdat ze een kattenasiel hebben.

Ten tweede legt u vanaf augustus 2019 tot en met de dag van uw persoonlijk onderhoud op 27 februari 2020 geen berichten meer voor. Dit plots stoppen van de dreigberichten doet dan ook evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Voorts wordt opgemerkt dat dergelijke screenshots van berichten tout court weinig tot geen bewijswaarde hebben, gezien deze door eender wie kunnen zijn opgesteld en naar het gsm-toestel van uw dochter kunnen zijn verstuurd. U verklaart tot slot dat u in november 2019 een bericht ontving van een voormalige collega die voorbij kwam langs uw woning in Irak en zag dat men op uw huis 'gezocht' had geschreven (CGVS 1, p. 14). Het betreft hier echter een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven én opnieuw wordt hier de opmerking gemaakt dat het niet aannemelijk is dat militieleden zich een jaar na de feiten – die zich in Irak voordeden in november 2018 – nog zou bezig houden met uw zaak.

Verder verklaart u dat uw dochter een week nadat u in België was aangekomen een bericht ontving van uw buurvrouw waarin zij meldde dat mensen haar twee maal kwamen opzoeken in haar woning om te weten te komen waar u en uw dochter zich bevonden (CGVS 1, p. 13). Om te beginnen is het al opmerkelijk dat men zou wachten tot 12 december 2018 – een kleine drie weken na het schietincident – om u te komen zoeken, gezien de voorgaande feiten zich wel allemaal kort op elkaar – tussen 16 november en 24 november haalt u namelijk vier incidenten aan – hebben afgespeeld. Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de mannen eerst naar uw buurvrouw gingen om vervolgens naar uw moeders huis te gaan om dan opnieuw terug te keren naar uw buurvrouw (CGVS 1, p. 13). U gaf namelijk aan dat uw buurvrouw initieel enkel de woonplaats van uw moeder aan de mannen doorgaf (CGVS 1, p. 13) en zij pas bij hun tweede bezoek onder de druk bezweek en uiteindelijk het telefoonnummer van uw dochter doorgaf (CGVS, p. 13-14). Hierbij kan ten eerste worden opgemerkt dat u eigenlijk niet echt contact had met uw buren (CGVS, p. 17) hetgeen het opmerkelijk maakt dat uw buurvrouw überhaupt zou weten waar uw moeder woont of over het telefoonnummer van uw dochter zou beschikken. In deze is het evenmin aannemelijk dat de mannen niet rechtstreeks bij uw moeder aan uw telefoonnummer zijn geraakt. Zo beweert u dat dit komt doordat uw oude moeder wel met een gsm kan bellen maar niet in staat is een nummer door te geven (CGVS 1, p. 13). Indien zelfs nog wordt aangenomen dat uw moeder niet in staat is om een telefoonnummer in haar gsm op te zoeken, neemt dit niet weg dat zij weldegelijk over het gezochte telefoonnummer beschikte en de militieleden dit gemakkelijk zelf in haar gsm konden gevonden hebben. Deze onlogische verhaallijn ligt dan ook in de lijn van het ongeloofwaardig karakter van uw relaas waarin u bovendien poogt een vestigingsalternatief in Bagdad bij uw moeder in wijk Tunis onmogelijk te maken. Dit is niettemin relevant gezien in gevalle er al wordt aangenomen, quod non, dat een buurtbewoner jullie viseerde omwille van de opvang van katten jullie zich redelijkerwijs in een ander deel van Bagdad kunnen vestigen. Gezien jullie in de buurt geen katten meer zouden opvangen is het motief om jullie te vervolgen dan ook zinledig en is het dan ook absoluut ongeloofwaardig dat hij jullie in een ander deel van Bagdad zou komen zoeken. Daarnaast beschikken jullie over familieleden, waaronder uw moeder, die ergens anders in Bagdad wonen, genoten u en uw dochter een goede opleiding en hadden jullie duurzaam werk waardoor jullie voldoende mogelijkheden hebben zich in een ander deel van Bagdad te vestigen.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Uw paspoort is indicatief voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet wordt betwist. Uw huwelijksakte en scheidingsakte tonen aan dat u een gescheiden persoon bent, wat hier eveneens niet wordt betwist.

Uw medische documenten betreffende de ontsteking aan uw gezicht, zijn indicatief voor uw medische aandoening maar worden ook niet betwist.

De diploma's van uw dochter zijn indicatief voor het feit dat zij gestudeerd heeft, wat in deze beslissing niet ter discussie staat.

De e-mails betreffende de psychische toestand van uw dochter en de psychologische attesten van uw dochter, beschrijven dat zij met slaapstoornissen, paniekaanvallen en onzekerheid kampt, veel steun aan haar broer heeft die in België erkend werd en haar leven in België wil voortzetten. Voor het overige wordt een algemene beschrijving gemaakt van de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in Irak die traumatisch voor haar zouden geweest zijn. Echter kan er onvoldoende een link worden gelegd tussen de gestelde diagnose en gebeurtenissen die zich al dan niet in het land van herkomst zouden hebben afgespeeld gezien die enkel op de verklaringen van uw dochter kunnen gebaseerd zijn. Deze algemene bevindingen vormen dan ook geen daadkrachtig bewijs die uw vervolgingsfeiten kunnen staven.

De foto's van uw katten zijn indicatief voor het feit dat jullie weldegelijk katten opvingen, maar tonen op zich geenszins aan dat de katten hun verwondingen opliepen ten gevolge van mishandeling door een man.

De e-mails van uw dochter naar dierenrechtenorganisaties zijn absoluut geen bewijsstukken waarmee u uw beweerde vrees aantoonst. Het is mogelijk dat uw dochter deze mails effectief verstuurde, maar daarmee is de waarachtigheid van haar schrijven op geen enkele manier bevestigd.

Met de foto's van uw bewakingscamera bewijst u, zoals eerder aangegeven, niet dat u effectief het slachtoffer werd van een schietpartij. Deze foto's tonen immers absoluut niet aan waar deze beelden werden gemaakt, noch wanneer ze werden gemaakt. Daarenboven kunnen de bewuste handelingen evengoed in scène gezet zijn om een aanval en schietpartij op uw woning na te bootsen of kunnen de afbeeldingen zelfs aangekocht zijn.

Uw kopie van de klacht bij de politie van Al Yarmouk, kan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees niet herstellen, gezien het niet aannemelijk is dat u aan de andere kant van de stad een klacht gaat indienen. Verder moet worden gesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten.

Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroepen verzoeksters zich op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), artikelen 3 juncto 13 van het EVRM, artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming ('Procedurerichtlijn'), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale erkenning genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de beginselen van

behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeksters stellen:

“Verwerende partij heeft de feiten die eerste verzoekster en haar moeder hebben gekend, miskend en heeft de oorsprong van hun vrees verkeerd ingeschat. Niet het feit dat verzoeksters katten opvingen bij hun thuis doet hen vrezen voor vervolging, maar wel het feit dat eerste verzoekster en haar moeder alleenstaande vrouwen zijn zonder enige vorm van bescherming. Verwerende partij heeft niet ingezien dat verzoeksters wel degelijk een risicoprofiel hebben en behoren tot een sociale groep met een reëel risico op vervolging ingeval van terugkeer naar Irak, namelijk als vrouw enerzijds en als alleenstaande, gescheiden vrouw anderzijds.

Artikel 2 van de Kwalificatierichtlijn definieert als volgt:

[...]

Artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn begrijpt onder actoren van vervolging of ernstige schade de staat, maar ook partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, en niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de overheid of organisaties geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 7 van de richtlijn stelt dat bescherming tegen vervolging of ernstige schade alleen kan worden geboden door de staat; of partijen of organisaties, met inbegrip van internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Bescherming tegen vervolging of ernstige schade moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn.

Artikel 9 van de richtlijn definieert wat daden van vervolging uitmaken: “Om te worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève moet de daad:

[...]

Artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn definieert ondermeer wat onder politieke overtuiging en sociale groep dient begrepen te worden en dat het ook om een toegeschreven overtuiging of lidmaatschap van een groep mag gaan:

[...]

Artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) Vw. bepaalt dat daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld.

Artikel 48/3, § 4 bepaalt dat er terdege rekening gehouden wordt met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd.

Het UNHCR heeft in de UNHCR Guidelines on International Protection No. 1: Gender- Related Persecution, para 9-181 en UNHCR, Sexual and GenderBased Violence Against Refugees, Returnees and Internally Displaced Persons. Guidelines for Prevention and Response, mei 2003, p. 15-192 uiteengezet dat de volgende feiten vervolging kunnen uitmaken :

[...]

Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ stelt:

[...]

UNHCR stelt in haar rapport “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019 het volgende:

[...]

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeksters als Iraakse vrouwen in het algemeen en als alleenstaande vrouwen in het bijzonder behoren tot een sociale groep en de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoek om internationale bescherming vervolging uitmaken zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”.

Inzake hun profiel stellen verzoeksters het volgende:

“2.1. Onderschat risicoprofiel als alleenstaande vrouw

Verwerende partij meent dat het feit dat verzoeksters geviseerd zouden worden omdat ze alleenstaande onbeschermden vrouwen zijn “geen steek houdt.” Ze meent dat eerste verzoekster en haar moeder 12 jaar lang alleen hebben gewoond en gedurende die periode nooit problemen zouden hebben gekend. Volgens verwerende partij zouden eerste verzoekster en haar moeder de steun van minstens één mannelijk lid hebben, namelijk verzoeksters neef, A.F. (stuk 1).

Verwerende partij gaat hier veel te kort door de bocht door te stellen dat hun hoedanigheid als alleenstaande vrouwen niets te maken heeft met de problemen die verzoeksters hebben gekend en dit om volgende redenen:

Verwerende partij vergeet dat tweede verzoekster gescheiden is in 2006 en tot 2014 eerste verzoeksters broer bij hen heeft ingewoond. De stelling dat verzoeksters 12 jaar lang alleen zouden hebben gewoond, is manifest onjuist aangezien eerste verzoeksters broer nog bij hen heeft ingewoond. Tot 2014 was er steeds een mannelijk lid aanwezig in het gezin van verzoeksters (CGVS 1 en 2).

Vervolgens beweert verwerende partij dat verzoeksters nog contact zouden hebben met minstens één mannelijk lid, namelijk de neef van eerste verzoekster. Het klopt dat A.F. aanwezig was op de dag van het schietincident. Echter hieruit afleiden dat eerste verzoekster en haar moeder bescherming zouden genieten van een mannelijk lid is een uit de lucht gegrepen veronderstelling van verwerende partij.

Het klopt dat verzoekende partij contact heeft met A.F., maar dit betekent niet dat hij deel uitmaakt van het gezin van verzoekende partij. Op geen enkel moment werd aan eerste verzoekster en haar moeder gevraagd over hun relatie met A.F. (CGVS 1 en CGVS 2).

Verzoeksters wensen hieromtrent te benadrukken dat A.F. niet bij hen inwoont. Verder wensen verzoeksters nog te laten gelden dat na het incident A.F. werd gevraagd hen te vervoegen naar het politiekantoor om te getuigen, hetgeen hij geweigerd heeft. De neef had schrik dat hijzelf, zijn eigen gezin en familie problemen zou krijgen. De neef is sindsdien niet meer bij eerste verzoekster en haar moeder langsgekomen en heeft het contact met hen stopgezet. Dat eerste verzoekster en haar moeder geen onbeschermden alleenstaande vrouwen zouden zijn, klopt niet.

Zoals eerder aangehaald heeft verwerende partij op geen enkel moment bijkomende informatie gevraagd over A.F. en bijgevolg hebben verzoeksters de kans niet gekregen om deze informatie mee tegen tijdens hun persoonlijk interview.

Bovendien stelt verwerende partij dat het "geen steek houdt" dat eerste verzoekster en haar moeder omwille van hun hoedanigheid als onbeschermden alleenstaande vrouwen geïsoleerd en bedreigd zouden worden en verwijt hen dat dit een blote bewering is (stuk 1).

Deze uitspraak van verwerende partij is op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen aangezien verwerende partij op geen enkel moment objectieve landeninformatie over de uiterst kwetsbare positie van alleenstaande en gescheiden, alleenstaande vrouwen lijkt te hebben opgezocht en dit alleszins niet in het administratief dossier heeft opgenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij geen enkel belang hecht aan het feit dat eerste verzoekster en haar moeder alleenstaande vrouwen zijn. Daarenboven veegt verwerende partij dit element van tafel door te stellen dat het "geen steek houdt" zonder ook maar één rapport te raadplegen. Daar waar verwerende partij verwijt aan verzoeksters dat het om een blote bewering gaat, is het nèt verwerende partij die de verklaringen van verzoeksters enkel toetst aan wat zij zelf plausibel vindt zonder enig onderzoek of landeninformatie te raadplegen.

Het is volstrekt onduidelijk op welke informatie verwerende partij zich baseert om te besluiten dat de hoedanigheid als alleenstaande vrouwen er niet toe doet. Dergelijke stelling is niet alleen manifest onjuist, maar maakt ook een flagrante schending uit van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht alsook de samenwerkings- en onderzoeksplicht.

Zoals er in het Beyond Proof rapport van UNHCR wordt samengevat:

[...]

Artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn legt een samenwerkingsplicht op, en stelt ook inhoudelijke eisen aan deze samenwerking:

[...]

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11*, de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn als volgt verduidelijkt:

[...]

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoeksters en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

In arrest nr. 223 642 van 5 juli 2019 van Uw Raad, vernietigde uw raad de beslissing van verwerende partij omdat het administratief dossier geen informatie bevatte omtrent de sociale status van alleenstaande en gescheiden vrouwen in Irak[^] Uw Raad oordeelde dat de informatie die door verzoekster werd toegevoegd, namelijk dat zij een alleenstaande gescheiden Iraakse vrouw is een aanduiding kan zijn voor een problematische situatie van vrouwen met een dergelijk profiel:

[...]

Artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn legt een onderzoeksplicht aan verwerende partij op, en stelt inhoudelijke eisen aan dit onderzoek:

[...]

Uit verschillende rapporten van UNHCR blijkt wel degelijk dat Iraakse vrouwen in het algemeen en alleenstaande en gescheiden vrouwen in het bijzonder risicoprofielen zijn en een aanzienlijk risico lopen op vervolging omwille van hun profiel.

[...]

Om te beginnen zijn vrouwen in het algemeen ondergeschikt in de Iraakse maatschappij en alleen al om dat men vrouw is, heeft men een risicoprofiel. Dit wordt bevestigd door informatie van UNHCR:

[...]

Bovendien zijn ongehuwde of gescheiden alleenstaande vrouwen, zoals het geval voor eerste verzoekster en haar moeder nog kwetsbaarder voor discriminatie, intimidatie, seksuele intimidatie en andere vormen van gender-gerelateerd geweld omdat ze geen netwerk of mannelijke aanwezigheid hebben. Daarnaast worden vrouwen die alleenstaand zijn gestigmatiseerd door de Iraakse samenleving en wetgeving:

[...]

Er kan onmogelijk getwijfeld worden aan het risicoprofiel van verzoeksters als alleenstaande vrouwen. Verwerende partij diende bijgevolg op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie een onderzoek te doen naar het risico op vervolging omwille van hun profiel, quod non.

2.2. Risico op vervolging omwille van risicoprofiel

Zoals reeds hierboven aangetoond, heeft verwerende partij het profiel van eerste verzoekster en haar moeder als alleenstaande en gescheiden vrouw niet onderzocht en zonder het raadplegen van objectieve landeninformatie geoordeeld dat dit element "geen steek houdt".

Verwerende partij heeft dus ook helemaal niet onderzocht of het profiel van eerste verzoekster en haar moeder een risico op vervolging inhoudt. Nochtans hebben eerste verzoekster en haar moeder tijdens het persoonlijk onderhoud heel duidelijk aangegeven dat alleenstaande vrouwen zeer kwetsbaar zijn en een gemakkelijk doelwit zijn voor allerlei misbruiken. Verzoeksters hebben ook aangegeven dat zij denken geïntimideerd, bedreigd en geïntimideerd te worden omwille van het feit dat ze alleenstaand zijn en geen bescherming hebben (CGVS 1, 2).

Verwerende partij negeert dit element volledig en zonder enig onderzoek te voeren, meent zij dat het geen steek houdt. Echter, uit objectieve landeninformatie blijkt duidelijk het vrouwen en alleenstaande vrouwen een gemakkelijk slachtoffer zijn van discriminatie, seksuele intimidatie, verkrachting en andere vormen van gender-gerelateerd geweld.

Dit wordt reeds bevestigd door bovenvermelde geciteerde bronnen, maar wordt ook aangegeven door andere rapporten.

In haar rapport van maart 2019 bevestigt EASO de diepgewortelde discriminatie en stigmatisering ten aanzien van vrouwen in de Iraakse samenleving:

[...]

De Finnish Immigration Service heeft een onderzoek gedaan naar de positie van Iraakse vrouwen zonder enig netwerk of bescherming. Het rapport stelt vast dat vrouwen in het algemeen als minderwaardig worden beschouwd door de Iraakse maatschappij. Verder stelt het rapport dat vrouwen met een netwerk reeds gediscrimineerd worden en het slachtoffer zijn van gender-gerelateerd geweld, alleenstaande vrouwen zonder netwerk zich in nog een kwetsbaardere positie vinden.

[...]

Uit bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat verzoeksters wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben ingeval van terugkeer naar Irak omwille van hun risicoprofiel, hetgeen niet werd onderzocht door verwerende partij. Door geen rekening te houden met het risicoprofiel van verzoeksters werd hun vrees gebrekkig weergegeven en gekwalificeerd en werd bijgevolg een zeer gebrekkig onderzoek gevoerd hetgeen een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsbeginsel en samenwerkings- en onderzoeksplicht.

2.3. Gebrek aan politionele en justitionele bescherming omwille van risicoprofiel

Daarnaast hebben eerste verzoekster en haar moeder verklaard dat het politiekantoor van Sleich hen niet de nodige bescherming heeft gegeven. Integendeel het politiekantoor waar ze de eerste keer klacht wouden neerleggen, trok het incident in het belachelijke. De politie nam hen niet serieus en maakte, nadat de agenten te weten waren gekomen dat zij alleenstaande vrouwen zijn, misbruik van hun kwetsbaar profiel door verzoekende partij seksueel te intimideren. De politieofficieren stelden voor de klacht te behandelen tegen betaling van een geldsom én in ruil voor seksuele diensten.

Verzoeksters hebben dit uiteraard geweigerd en heeft bijgevolg geen klacht kunnen neerleggen (CGVS A.T., p. 8-9, CGVS A.K., p. 6, 11-12)

Na het schietincident zijn eerste verzoekster en haar moeder opnieuw klacht gaan neerleggen. Deze keer niet bij het politiekantoor van Sleich, maar bij een ander politiekantoor van Al Yarmouk. Eerste verzoekster en haar moeder wouden klacht neerleggen tegen de dader van het schietincident alsook tegen de politieagenten van Sleich wegens seksuele intimidatie. De politieofficier van Al Yarmouk maakte hen erop attent dat zij een veiligheidsinstantie beschuldigden. Tweede verzoekster werd bang en besloot enkel klacht neer te leggen met betrekking tot het schietincident. Opnieuw diende zij een bedrag te betalen alvorens de klacht werd behandeld (CGVS A.K., p.13, 15-16, CGVS A.T., p.10)

Verwerende partij stelt hierbij het volgende:

[...]

Verwerende partij minimaliseert de feiten volledig en wel om volgende redenen:

In de eerste plaats baseert verwerende partij zich in de beslissing enkel en alleen op gehoorverslag van tweede verzoekster. Hoewel eerste verzoekster hieromtrent ook verklaringen heeft afgelegd, hecht verwerende partij hier geen belang aan hetgeen aantoonde hoe onzorgvuldig verwerende partij is geweest bij het onderzoek.

Vervolgens veegt verwerende partij de verklaringen van tweede verzoekster van tafel door te stellen dat het louter om een "mondelinge provocatie" ging. Verwerende partij gaat zelfs verder door te stellen dat het feit dat zij niet serieus werden genomen, een bewijs is dat hun problemen niet ernstig waren.

Verzoekende partij kan niet begrijpen dat verwerende partij het normaal lijkt te vinden dat wanneer men klacht gaat indienen bij de politie en om hulp vraagt, men als vrouw geconfronteerd wordt met seksueel geweld op een moment waarop zij het meest kwetsbaar zijn. Daarenboven rept verwerende partij geen woord over het feit dat er eerst geldsommen dienden betaald te worden alvorens een klacht nog maar wordt behandeld en lijkt verwerende partij ook dit een normale praktijk te vinden.

Verzoekende partij verwijst naar het arrest Bouvid tegen België van 28 september 2015 nr. 23380/09 van het EHRM waarin de kwetsbare positie van personen tegenover politieagenten wordt benadrukt. Het Hof verwijst onder meer naar de inferieure positie die men heeft tegenover politieagenten. In het arrest oordeelde het Hof dat het gebruik van geweld door de politieagent, in casu het geven van een slag in het gezicht een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Het Hof verwijst verder dat personen in politiedetentie zich in een situatie van kwetsbaarheid bevinden, waardoor de autoriteiten de plicht hebben hen te beschermen.

A fortiori geldt de rechtspraak van het EHRM op de situatie van verzoeksters. Het is opnieuw heel duidelijk dat verwerende partij geen aandacht heeft besteed aan het feit dat het in casu alleenstaande vrouwen zijn. Uit de verklaringen van verzoeksters blijkt duidelijk dat zij door de veiligheidsinstanties niet geholpen worden omwille van hun profiel als alleenstaande vrouw én bovendien misbruik wordt gemaakt van hun kwetsbare positie door hen seksueel te intimideren hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM

Ook hier heeft verwerende partij nagelaten grondig onderzoek te voeren naar de discriminatie en het gender-gereleerd geweld gepleegd door veiligheids- en overheidsinstanties waarvan vrouwen in het algemeen en alleenstaande en gescheiden vrouwen in het bijzonder het slachtoffer van zijn.

Hoewel verzoeksters verklaarden dat zij niet geholpen werden door de politie en bovendien ook nog eens seksueel geïntimideerd werden, heeft verwerende partij geen enkele landeninformatie geraadpleegd. Nochtans bevestigen verschillende rapporten de benadeelde positie van vrouwen ten aanzien van de politie en het weinige vertrouwen van vrouwen in de politie.

Hoewel de Iraakse wetgeving seksueel geweld strafbaar stelt, bepaalt de wetgeving dat de veroordelingen ongedaan gemaakt worden indien de dader trouwt met het slachtoffer. Het bestaan van deze bepaling en het decriminaliseren van seksueel geweld tolereert seksueel geweld ten aanzien van vrouwen.

"Under Article 398, charges against the offender shall be waived if the offender marries the victim. Conjugal rape is not an offence: "If the offender mentioned in this Section then lawfully marries the victim, any action becomes void and any investigation or other procedure is discontinued and, if a sentence has already been passed in respect of such action, then the sentence will be quashed (...)"
(stuk 5, p.15)

Het UN WOMEN rapport bevestigt ook het wantrouwen dat vrouwen hebben in de overheid en dat ze bang zijn om klacht neer te leggen:

[...]

Hoewel onderstaand rapport voornamelijk gender-gerelateerd geweld en discriminatie ten aanzien van Iraakse vrouwen in gewapende conflictsituaties bespreekt, toont het rapport wel aan dat Iraakse overheidsinstanties falen om vrouwen die het slachtoffer zijn geworden van dergelijk geweld of discriminatie te beschermen en/of zelf misbruik maken van hun kwetsbare positie als vrouw:

[...]

UNHCR bevestigt dat het merendeel van de meldingen waarbij vrouwen het slachtoffer zijn van geweld niet gerapporteerd wordt enerzijds omwille van de vrees voor stigmatisering door de maatschappij, anderzijds omwille van het gebrek aan bekwaam politiepersoneel en een gebrek aan wetgeving. Bovendien stelt UNHCR dat vrouwen een groot risico lopen om verkracht te worden en slachtoffer te zijn van andere vormen van seksueel geweld:

[...]

Het rapport van Finnish Immigration Service stelt het volgende:

[...]

Ook het EASO-rapport van maart 2019 benadrukt dat vrouwen in Irak het slachtoffer zijn van allerlei vormen van seksueel en gender-gerelateerd geweld en een wetgevend kader ontbreekt in Irak om slachtoffers te beschermen:

[...]

Het rapport van Minority Rights Group International benadrukt dat leden van de politie erom bekend staan gender-gerelateerd geweld te plegen:

[...]

2.4. Objectief risico

Uit het voorgaande blijkt dat vrouwen in het algemeen en alleenstaande en/of gescheiden vrouwen in bijzonder een objectief risico op vervolging lopen. Eerste verzoekster en haar moeder zijn respectievelijk alleenstaande en gescheiden vrouwen. Bijgevolg moeten verzoeksters worden erkend als vluchteling omwille van dit risicoprofiel.

Verwerende partij moet hierbij niet enkel nagaan of eerste verzoekster en haar moeder reeds slachtoffer werden van vervolging in het verleden, maar moet ook onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeksters reeds slachtoffer zijn geweest van vervolging in het verleden en blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie hierboven) dat vrouwen in het algemeen en alleenstaande vrouwen in het bijzonder zoals eerste verzoekster en haar moeder, bij terugkeer naar Irak een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van discriminatie, gender-gerelateerd geweld en allerlei vormen van seksueel geweld.

Op basis van deze vrees komen verzoeksters in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut onder de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zoals UNHCR stelt kan in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees op vervolging bestaan omwille van het behoren tot een bepaalde groep zelfs zonder dat het nodig is een persoonlijk doelwit van vervolging te vormen.

UNHCR heeft zich al meermaals in deze zin uitgesproken:

[...]

Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N t. Zweden van 20 juli 2010:

[...]

Zoals het (voormalig) Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt, moet de vrees voor vervolging eveneens op een prospectieve manier beoordeeld worden, los van eventuele persoonlijke vervolging in het verleden :

[...]

Door onvoldoende rekening te houden met het risicoprofiel van verzoeksters en de beschikbare landeninformatie, schendt verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asiel-zaak te schragen.”.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing inzake de geloofwaardigheid van verzoeksters' asielrelaas betogen verzoeksters als volgt:

“Verwerende partij wijst in de bestreden beslissing op een aantal verklaringen van eerste verzoekster en haar moeder, die volgens haar inconsistent en tegenstrijdig zouden zijn.

Vooreerst, meent verwerende partij dat de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeksters ondermijnd zou zijn, omdat de aangehaalde vervolgingen disproportioneel zouden zijn met de redenen waarom, meer bepaald zou niet aannemelijk het niet aannemelijk zijn dat verzoeksters gevisieerd zou worden of zelfs vermoord zouden worden omwille van de opvang van straatkatten.

Zoals hierboven reeds uitgelegd vrezen verzoeksters vervolging omwille van hun profiel als vrouwen in het algemeen en als alleenstaande vrouwen in het bijzonder en niet omwille van hun kattenasiel. Verwerende partij heeft niet begrepen dat het verminken van de katten deel uitmaakt van een groter geheel. Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de kwetsbare positie van verzoeksters werd misbruikt en het verminken van de katten een middel is geweest om hen te intimideren en te bedreigen.

Het is op basis van hun risicoprofiel als alleenstaande vrouwen in Irak dat verzoeksters erkend moeten worden. Echter, in ondergeschikte orde wensen verzoeksters zoveel mogelijk de zagezegde tegenstrijdigheden op te helderen.

Met betrekking tot het eerste incident op 16 november 2018 meent verwerende partij dat eerste verzoekster en haar moeder tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd over het verloop van het incident. De tegenstrijdigheid zou liggen in het feit dat tweede verzoekster verklaarde dat haar dochter naar haar toe kwam lopen richting de keuken met een kat terwijl haar eerste verzoekster zou hebben verklaard dat ze met de gevonden kat naar huis terug liep en haar moeder tot bij haar riep omdat ze niet precies wist waar haar moeder was.

Verzoeksters zien niet in waar de tegenstrijdigheid ligt. Vooreerst benadrukken zij dat het incident zich heeft voorgedaan in enkele seconden, zij laten nog gelden dat nadat de kat gevonden werd, eerste verzoekster haar moeder riep terwijl ze richting de keuken liep.

Verwerende partij hecht geen belang aan het feit dat verzoeksters gelijklopende verklaringen hebben afgelegd over het verloop van het incident. Zo hebben zij een identieke beschrijving gegeven van het verloop van het incident. Beide partijen verklaren dat eerste verzoekster zich in de garage bevond en dat ze de auto probeerde te parkeren, dat tweede verzoekster binnen in huis was, dat het om een zwarte kat ging, dat eerste verzoekster een man zag die de kat op een rare manier droeg en hem gevolgd is, dat hun huis zich aan de hoek van de straat bevindt, dat de dader in de boomgaard is gelopen en vervolgens de kat in de lucht heeft gegooid, dat eerste verzoekster met de kat kwam toegelopen volledig onder het bloed en dat verzoeksters samen naar de dierenarts zijn gegaan (CGVS A.K., p.10 en CGVS A.T., p.6-7).

Vervolgens hebben zij gelijklopende verklaringen afgelegd over wat er net na het incident gebeurde, namelijk dat ze naar dierenarts zijn gegaan, dat de naam van de arts Sabah Al Azzawi is, dat de kat bij de dierenarts is gestorven, dat ze niets moesten betalen omdat de dierenarts medelijden met hen kreeg (CGVS A.K., p. 10, 17 en CGVS A.T., p. 7)

Met betrekking tot het tweede incident op 18 november 2018 beweert verwerende partij dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over de vindplaats van de kat. Zo verklaarde de eerste verzoekster dat ze de kat voor de deur heeft gevonden terwijl tweede verzoekster verklaarde dat haar dochter de kat voor de garagepoort had gevonden.

Wat verwerende partij over het hoofd ziet, is dat zowel eerste verzoekster als haar moeder hebben verklaard dat eerste verzoekster eten aan het geven was aan haar katten, namelijk in de garage.

Eerste verzoekster verklaarde "ik was eten aan het geven aan mijn katten, (...) ik opende de deur en zag de kat" terwijl tweede verzoekster verklaarde "ze was eten aan het geven in de garage (...) ze heeft de deur van de garage geopend en zag hem kruipen". (CGVS A.K., p.10 en CGVS A.T., p.7)

Het is onduidelijk voor verzoeksters waar de tegenstrijdigheid zich bevindt. Wanneer eerste verzoekster verklaarde dat ze de kat vond voor de deur, is dit uiteraard de garagepoort aangezien zij in de garage was op het moment van het incident. Met andere woorden is er helemaal geen sprake van een tegenstrijdigheid, maar zijn de verklaringen van verzoeksters identiek.

Verder negeert verwerende partij opnieuw de spontane verklaringen van eerste verzoekster en haar moeder over het volledige verloop van het tweede incident die volledig overeenstemmen met elkaar.

Zo hebben ze verklaard dat zij op 18 november in de keuken zaten toen eerste verzoekster op de camera de man herkende die haar eerste kat had verminkt, een tweede kat meenam, dat zij enkel de rug van de man heeft gezien op de camerabeelden, dat eerste verzoekster naar de man wou toelopen maar haar moeder haar verhinderde. Beiden verklaarden dat de dag nadien eerste verzoekster eten aan het geven was in de garage, dat eerste verzoekster een vreemd geluid hoorde, dat ze de kat voor de deur zag liggen, dat zijn poot half aan zijn lijf hing, dat het om een "rosse" kat ging, dat eerste verzoekster naar haar moeder ging en dat ze opnieuw naar de dierenarts zijn gegaan, deze keer bij A.A., dat ze de kat bij de arts hebben gelaten en hij de volgende dag de poot heeft geamputeerd. Vervolgens verklaarden zij dat ze de dierenarts 5000 hebben betaald (CGVS AL-KARAWI, 10-11, 17 en CGVS A.T., p.7-8). Vervolgens leggen zij ook identieke verklaringen af waarom ze naar een andere dierenarts zijn gegaan (CGVS A.K., p. 17 en CGVS A.T., p. 8).

Verder verwijt verwerende partij dat eerste verzoekster geen concrete antwoorden kon geven omtrent de identiteit van de dader. In de eerste plaats hebben verzoeksters duidelijk aangegeven dat zij de dader niet persoonlijk kennen. Echter ziet verwerende partij over het hoofd dat eerste verzoekster de dader heeft beschreven. Op de vraag van verwerende partij om het uiterlijk van de dader te beschrijven verklaart eerste verzoekster het volgende: "Hij heeft speciale schouders, ik weet niet hoe te beschrijven,

getint gezicht, niet zuiver, niet echt rimpels, maar hij heeft gaatjes, putjes en een buik. Niet oud, eindjaren 30, begin 40 maar niet ouder. Hij was niet heel lang, normaal." (CGVS A.T., p. 8)

Verwerende partij meent dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt wordt door het feit dat het onlogisch is dat eerste verzoekster en haar moeder na het vierde incident, namelijk het schietincident op 24 november 2018, naar een ander politiekantoor zijn gegaan. Verzoeksters begrijpen niet waar de ongeloofwaardigheid ligt.

Ze hebben duidelijk verklaard en wensen dit te nogmaals te benadrukken dat zij seksueel geïntimideerd werden door de politieagenten van Sleich toen ze klacht wouden gaan neerleggen. Het is met andere woorden net heel logisch en begrijpelijk dat zij niet opnieuw naar hetzelfde kantoor gaan aangezien zij duidelijk niet geholpen werden. Integendeel kenden verzoeksters nog meer problemen en werd hun kwetsbare positie misbruikt. Het zou net heel onlogisch en ongeloofwaardig zijn indien zij naar hetzelfde politiekantoor zou gegaan zijn voor hulp.

Verwerende partij verwijst naar de verklaringen van verzoeksters, namelijk dat zij een week na aankomst in België een bericht van hun buurvrouw hebben ontvangen waarin de buurvrouw hen informeert dat hun huis in de gaten wordt gehouden en dat zij onder druk werd gezet om informatie te geven over de verblijfplaats van verzoeksters. Verwerende partij meent dat het opmerkelijk is dat men tot 12 december 2018 - een kleine drie weken - zou hebben gewacht om verzoekende partij te komen zoeken.

Uit de verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat verzoeksters hebben verklaard dat het drie weken heeft geduurd alvorens zij werden gezocht. Eerste verzoekster en haar moeder hebben enkel verklaard dat zij op 12 december 2018 van hun buurvrouw een bericht hebben gekregen dat hun huis in de gaten wordt gehouden. Het enige dat men hieruit kan afleiden is dat verzoeksters pas op 12 december 2018 werden geïnformeerd door de buurvrouw dat hun huis in de gaten werd gehouden, dat hun buurvrouw werd ondervraagd, bedreigd en dat ze onder druk van de dader heeft verklaard dat verzoeksters naar eerste verzoeksters grootmoeder in de Tunis wijk zijn gegaan, dat de dader na het bezoek aan verzoeksters grootmoeder terug naar de buurvrouw is gegaan en zij onder druk het telefoonnummer van eerste verzoekster heeft gegeven. Het is dus niet zo verzoeksters hebben verklaard dat de dader(s) drie weken hebben gewacht alvorens zij contact hebben genomen met de buurvrouw (CGVS A.K., p. 13 en CGVS A.T., p.4).

Verwerende partij doet uitschijnen dat verzoeksters familieleden hebben, namelijk de grootmoeder van eerste verzoekster en dat er een mogelijkheid is voor hen zich te vestigen in een ander deel van Bagdad. Waar verwerende partij aangeeft dat verzoeksters zich elders in Bagdad kunnen vestigen, maakt ze gebruik van de figuur van het interne vlucht- of vestigingsalternatief. Dit kan enkel onder de voorwaarden van artikel 48/5 Vw. De bescherming moet effectief zijn, zij moeten zich er veilig naartoe kunnen verplaatsen en de bescherming moet redelijk zijn. Dit onderzoek werd niet gevoerd door verwerende partij. Bovendien blijkt uit het geheel van bovenstaande landeninformatie dat verzoeksters als vrouwen in het algemeen en alleenstaande vrouwen in het bijzonder een risicoprofiel hebben en ook elders in Bagdad een risico op vervolging zouden lopen omwille van hun profiel.

Wanneer men beide gehoorverslagen erop naleest, ziet men dat verzoeksters gedurende het hele interview spontane, gedetailleerde en zeer gelijklopende verklaringen hebben afgelegd en dat op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen men onmogelijk kan concluderen dat het relaas van verzoeksters geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in hun asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden:

[...]

Er is geen enkele reden om te twifelen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Zij hebben gedurende het hele interview hun medewerking verleend, spontane en uitgebreide verklaringen afgelegd alsook heel wat documenten ter ondersteuning van hun verklaringen (foto's van de verminkte katten, foto's van bewakingscamerabeelden van het schietincident, klacht van de politie van Al Yarmouk, emails van eerste verzoekster naar dierenrechtenorganisaties en uittreksels van dreigberichten) toegevoegd aan hun dossier.

Tot slot wensen verzoeksters nog op te merken dat verwerende partij voornamelijk de verklaringen van tweede verzoekster, die langer geïnterviewd werd (3u), als uitgangspunt heeft genomen terwijl het eerste verzoekster was die voornamelijk rechtstreeks getuige was en geconfronteerd is geweest met de dader die haar katten verminkte. Het gehoor van eerste verzoekster was heel kort (1u30). Verwerende partij had zich beter op de rechtstreeks getuige geconcentreerd."

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoeksters volgende stukken:

"2. UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*, May 2019;

3. CEASEFIRE CENTRE FOR CIVILIAN RIGHTS AND MINORITY RIGHTS GROUP INTERNATIONAL, *No Place to Turn: Violence against women in the Iraq conflict*, February 2015;
4. UN WOMEN, *Gender profile - Iraq. A situation analysis on gender equality and women's empowerment in Iraq*, December 2018;
5. FINNISH IMMIGRATION SERVICE, *Overview of the Status of women living without a safety net in Iraq*, May 2018;
6. EASO, *Country of Origin Information Report. Iraq. Targeting of individuals*, maart 2019".

2.3. Middels aanvullende nota van 8 januari 2021 brengt verweerder volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid of dat verzoeksters nood hebben aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (*cf.* EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeksters in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

7. In het verzoekschrift merken verzoeksters op dat verweerder voornamelijk de verklaringen van tweede verzoekster, die langer geïnterviewd werd (3u), als uitgangspunt heeft genomen, terwijl het eerste verzoekster was die voornamelijk rechtstreeks getuige was en geconfronteerd is geweest met de dader die haar katten verminkte en dit gehoor heel kort was (1u30).

De duur van een gehoor of het aantal pagina's van een gehoorverslag betreffen geenszins een indicatie voor de grondigheid en volledigheid van het gehoor, noch houdt dit een oordeel in over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas.

Uit lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder zich voor wat betreft de beoordeling van de respectievelijke verzoeken om internationale bescherming op de verklaringen van beide verzoeksters heeft gebaseerd en niet slechts op de verklaringen van tweede verzoekster.

8.1. Verzoeksters menen dat verweerder hun vrees verkeerd heeft ingeschat en benadrukken dat niet het feit dat ze katten opvingen bij hun thuis hen doet vrezen voor vervolging, maar wel het feit dat verzoeksters alleenstaande vrouwen zijn zonder enige vorm van bescherming. Verzoeksters betogen dat ze wel een risicoprofiel hebben en tot een sociale groep behoren met een risico op vervolging in geval van terugkeer naar Irak, namelijk als alleenstaande / gescheiden vrouw.

8.2. Verzoeksters voeren aan dat ze een vrees voor vervolging hebben omdat ze behoren tot een "sociale groep". Verzoeksters verwijzen aldus naar de artikelen 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet als grond van vervolging.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. De bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

8.3. Te dezen merkt de Raad op dat het louter feit te behoren tot een sociale groep niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoeksters' behoren tot een sociale groep en verzoeksters' vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *"Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden."* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de

actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18).

Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group*, *EASO Practical Guides Series*, March 2020, p. 18).

8.4. Uit het rapport van UNHCR "*International Protection Consideration with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019 kan geenszins worden afgeleid dat alleenstaande vrouwen, ongeacht de beschikbaarheid van een familiaal netwerk, internationale bescherming behoeven.

UNHCR stelt dat vrouwen en meisjes zonder afdoende familiale ondersteuning *mogelijks* nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak ("*UNHCR considers that women and girls falling in the following categories may be in need of international refugee protection, depending on the individual circumstances of the case: [...] b) Women and girls without genuine family support, including widows and divorcees*", UNHCR "*International Protection Consideration with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019, p. 96). Nergens wordt geadviseerd om aan elke alleenstaande (gescheiden) vrouw een vorm van internationale bescherming te bieden.

Uit de door verzoeksters bijgebrachte en geciteerde informatie blijkt niet dat de situatie dermate ernstig zou zijn dat het loutere gegeven een alleenstaande (gescheiden) vrouw te zijn, volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat alleenstaande vrouwen in Irak een kwetsbare positie innemen en te maken kunnen krijgen met een aantal vormen van discriminatie en/of (economische) moeilijkheden ("*Overview of the status of women living without a safety net in Iraq*, 22 May 2018"; "*Ceasefire Centre for Civilian Rights and Minority Rights Group International, No Place to Turn: Violence against women in the Iraq conflict*, February 2015"; "*UN Women, Gender profile - Iraq. A situation analysis on gender equality and women's empowerment in Iraq*, December 2018"; "*UNHCR International Protection Consideration with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*, May 2019"; "*EASO, Country of Origin Information Report. Iraq. Targeting of individuals*, March 2019"). Het is op basis van de toegevoegde landeninformatie aannemelijk dat het louter feit een alleenstaande vrouw te zijn, kan leiden tot maatschappelijke afkeuring.

Deze landeninformatie geeft echter niet aan dat een alleenstaande vrouw dermate zou worden gepercipieerd dat ze louter omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Verzoeksters betrekken deze algemene landeninformatie evenmin concreet op hun persoon of persoonlijke situatie. De neergelegde informatie is van louter algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeksters bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeksters afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeksters.

8.5. Inzake beide verzoeksters' individuele omstandigheden en profiel blijkt uit lezing van het administratief dossier dat tweede verzoekster reeds sinds 2006 van haar man gescheiden is (notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster A.K.H.A.A. (hierna: notities 2), p. 4) en bijgevolg 12 jaar lang als gescheiden vrouw in Bagdad gewoond heeft; dat verzoeksters met op zijn minst één mannelijk lid van de familie nog contact hadden, met name de neef van tweede verzoekster langs moederskant (notities 2, p. 12); dat tweede verzoekster docente wiskunde was op een middelbare school (notities 2, p. 3) en eerste verzoekster tandarts zodat beide verzoeksters dus duurzaam werk hadden. Verzoeksters waren tevens in staat in te staan voor de zorg en opvang van een tiental katten (notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster A.T.L.K.J. (hierna: notities 1), p. 6).

Bovendien blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster dat de reis naar België in totaal 12.000 euro bedroeg en dat ze dit had kunnen bekostigen met haar loon en spaargeld (notities 2, p. 5). Uit voorgaande kan blijken dat beide verzoeksters in Bagdad als alleenstaande vrouwen samenwoonden, dat ze er een netwerk hadden – zowel familiaal als voortvloeiend uit hun tewerkstelling – en dat er geen noemenswaardige financiële moeilijkheden waren.

Aldus kan worden vastgesteld dat verzoeksters, zeker in vergelijking met andere alleenstaande vrouwen in Irak, zich in een bevoorrechte positie bevonden.

8.6. In het verzoekschrift wordt gesteld dat tweede verzoeksters zoon tot 2014 bij haar inwoonde, zodat niet kan gesteld worden dat ze 12 jaar lang als alleenstaande vrouw in Bagdad woonde. Hieromtrent dient opgemerkt dat tweede verzoekster in 2006 van haar echtgenoot scheidde en verzoeksters zoon universitaire studies volgde tot 2012 en pas in 2013 begon te werken, een periode waarin tweede verzoekster als gezinshoofd en alleenstaande, gescheiden vrouw in het inkomen van het gezin voorzag.

Hoe dan ook, zelfs indien wordt aangenomen dat tweede verzoekster voor 2014 geen alleenstaande vrouw was omdat er tot dan steeds een mannelijk lid aanwezig was in het gezin, dan nog dient vastgesteld dat beide verzoeksters van 2014 tot 2018 probleemloos als alleenstaande, zelfstandig werkende vrouwen in Bagdad leefden.

Voorts stellen verzoeksters in het verzoekschrift dat hun neef A.F. niet bij hen inwoont en dat hij sinds de gebeurtenissen in 2018 schrik heeft en het contact met verzoeksters heeft stopgezet. Daargelaten dat geen van beide verzoeksters tijdens de procedure heeft aangegeven dat hun neef het contact heeft verbroken en dit voorkomt als een loutere bewering die na kennisname van de bestreden beslissingen tot stand is gekomen, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat verzoeksters als alleenstaande vrouwen in Bagdad leefden. De Raad herneemt evenwel dat niet elke alleenstaande (gescheiden) vrouw in Bagdad louter omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. De vervolgingsvrees omwille van het feit dat verzoeksters alleenstaande (gescheiden) vrouwen in Irak zijn dient concreet te worden aangetoond.

8.7. Verzoeksters voeren aan dat ze in Bagdad problemen kenden omwille van het feit dat ze katten opvingen en brengen deze problemen in verband met het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn.

De bestreden beslissingen motiveren op omstandige wijze dat verzoeksters het voorgehouden vluchtrelaas niet aannemelijk hebben gemaakt. De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- er kan niet worden aangenomen dat verzoeksters omwille van de opvang van katten dermate zouden geviseerd worden dat men hen zou willen vermoorden;
- het is opmerkelijk dat de problemen pas begonnen kort nadat verzoeksters een visum hadden aangevraagd om hun zoon/broer in België te bezoeken, te meer nu verzoeksters al jarenlang katten opvingen en voor november 2018 nooit dergelijke problemen ondervonden hebben;
- de neergelegde foto's van gewonde katten bewijzen op geen enkele manier dat deze verwondingen doelbewust door één bepaald persoon werden veroorzaakt en bovendien kan niet worden ingezien dat een kat een poot zou verliezen door, zoals eerste verzoekster aangaf, eenvoudigweg op de grond te worden gegooit;
- verzoeksters leggen onderling incoherente verklaringen af over de gebeurtenissen van 16 en 18 november 2018;
- voor zover er op 21 november 2018 werkelijk een woordenwisseling tussen eerste verzoekster en een man zou zijn geweest over de katten, betreffen dit geen zwaarwichtige vervolgingsfeiten;
- de beweerde aanval op verzoeksters' neef en het schietincident op verzoeksters' woning van 24 november 2018 zijn niet aannemelijk;
- het is niet aannemelijk dat de militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq achter de bedreigingen zouden zitten;
- de verklaringen van tweede verzoekster aangaande de klacht die ze zou hebben ingediend bij de politie van Al Yarmouk zijn onlogisch en beide verzoeksters leggen onderling incoherente verklaringen af aangaande de drie bezoeken aan de politie van Al Yarmouk;
- gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zich na verzoeksters' vertrek uit Irak zouden hebben voorgedaan en die overigens op zichzelf al evenmin logisch overkomen.

8.8. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat ze geviseerd en bedreigd werden in Irak, noch omwille van de katten, noch omwille van het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn.

Waar verzoeksters in het verzoekschrift uiteenzetten dat ze vervolging vrezen omwille van hun profiel als alleenstaande vrouwen en niet omwille van hun kattenasiel en dat verweerder niet heeft begrepen dat het verminken van de katten deel uitmaakt van een groter geheel, gaan zij eraan voorbij dat de aangehaalde vervolgingsfeiten omtrent het verminken van de katten niet geloofwaardig zijn, laat staan dat dit gebeurde omwille van het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn. Verzoeksters maken de voorgehouden daden van vervolging niet aannemelijk, zodat evenmin kan worden aangenomen dat deze plaatsvonden omwille van hun hun profiel als alleenstaande vrouwen.

Verzoeksters trachten de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in beide verzoeksters' verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 16 en 18 november 2018 details betreffen en dat het verzoeksters' verklaringen aangaande het verloop van de gebeurtenissen in grote lijnen overeenstemmen. De Raad wijst er in deze op dat het gewicht dat bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen, maar dat het geheel is van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters' verzoek om internationale bescherming.

Verzoeksters wijzen erop dat verweerder meent dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag ondermijnd wordt door het feit dat het onlogisch is dat verzoeksters na het vierde incident op 24 november 2018 naar een ander politiekantoor zijn gegaan en betogen dat het niet logisch is dat zij naar een ander kantoor gingen nu zij seksueel geïntimideerd werden door de politieagenten van Sleich toen ze klacht wilden gaan neerleggen. Verzoeksters gaan eraan voorbij dat het gegeven dat zij naar een ander politiekantoor zijn gegaan op zich niet als ongeloofwaardig wordt bestempeld, maar dat beide verzoeksters verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen en het indienen van de klacht bij het kantoor in Al Yarmouk ongeloofwaardig waren. Verweerder stelde immers met reden vast dat de verklaringen van tweede verzoekster aangaande het indienen van deze klacht onlogisch zijn en dat de verklaringen van beide verzoeksters aangaande de drie bezoeken aan dit politiekantoor onderling onsamenhangend en incoherent waren.

Verzoeksters stellen in het verzoekschrift terecht dat uit hun verklaringen niet kan worden afgeleid dat ze hebben verklaard dat de vader(s) drie weken zou(de) hebben gewacht alvorens verzoeksters te zoeken, doch dat ze slechts hebben gesteld dat zij op 12 december 2018 van hun buurvrouw een bericht hebben gekregen dat hun huis in de gaten wordt gehouden. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat niet geloofwaardig is dat verzoeksters werden gezocht in Bagdad na hun vertrek. De motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen luidt als volgt:

"Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de mannen eerst naar uw buurvrouw gingen om vervolgens naar uw moeders huis te gaan om dan opnieuw terug te keren naar uw buurvrouw (CGVS 1, p. 13). U gaf namelijk aan dat uw buurvrouw initieel enkel de woonplaats van uw moeder aan de mannen doorgaf (CGVS 1, p. 13) en zij pas bij hun tweede bezoek onder de druk bezweek en uiteindelijk het telefoonnummer van uw dochter doorgaf (CGVS, p. 13-14). Hierbij kan ten eerste worden opgemerkt dat u eigenlijk niet echt contact had met uw burens (CGVS, p. 17) hetgeen het opmerkelijk maakt dat uw buurvrouw überhaupt zou weten waar uw moeder woont of over het telefoonnummer van uw dochter zou beschikken. In deze is het evenmin aannemelijk dat de mannen niet rechtstreeks bij uw moeder aan uw telefoonnummer zijn geraakt. Zo beweert u dat dit komt doordat uw oude moeder wel met een gsm kan bellen maar niet in staat is een nummer door te geven (CGVS 1, p. 13). Indien zelfs nog wordt aangenomen dat uw moeder niet in staat is om een telefoonnummer in haar gsm op te zoeken, neemt dit niet weg dat zij weldegelijk over het gezochte telefoonnummer beschikte en de militieleden dit gemakkelijk zelf in haar gsm konden gevonden hebben. Deze onlogische verhaallijn ligt dan ook in de lijn van het ongeloofwaardig karakter van uw verhaal waarin u bovendien poogt een vestigingsalternatief in Bagdad bij uw moeder in wijk Tunis onmogelijk te maken. Dit is niettemin relevant gezien in gevalle er al wordt aangenomen, quod non, dat een buurtbewoner jullie adviseerde omwille van de opvang van katten jullie zich redelijkerwijs in een ander deel van Bagdad kunnen vestigen. Gezien jullie in de buurt geen katten meer zouden opvangen is het motief om jullie te vervolgen dan ook zinledig en is het dan ook absoluut ongeloofwaardig dat hij jullie in een ander deel van Bagdad zou komen zoeken. Daarnaast beschikken jullie over familieleden, waaronder uw moeder, die ergens anders in Bagdad wonen, genoten u en uw dochter een goede opleiding en hadden jullie duurzaam werk waardoor jullie voldoende mogelijkheden hebben zich in een ander deel van Bagdad te vestigen."

De voormelde onderdelen van de omstandige motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

8.9. Verzoeksters maken niet concreet aannemelijk dat zij voorafgaand aan hun vertrek problemen zouden hebben gekend in Irak omwille van het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn, noch maken ze concreet aannemelijk een daad van vervolging te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Irak. Verzoeksters tonen geenszins een concrete vervolgingsvrees aan omwille van hun behoren tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen. Aldus kan geenszins blijken dat verzoeksters Irak hebben verlaten omwille van problemen ingevolge het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn, noch dat zij in geval van terugkeer naar Irak omwille van het feit dat ze alleenstaande vrouwen zijn een vrees voor vervolging zouden koesteren.

Verzoeksters tonen evenmin de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging in Irak aan, en in het bijzonder de onwil van actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met hun behoren tot de sociale groep van de alleenstaande (gescheiden) vrouwen. Immers, gezien verzoeksters' asielrelaas niet aannemelijk is, kan niet worden ingezien dat verzoeksters zich omwille hiervan tot de politie hebben gericht voor het indienen van een klacht, zodat de voorgehouden opmerkingen en weigering tot registreren van de klacht door de politie evenmin geloofwaardig zijn.

De verwijzing naar algemene landeninformatie in het verzoekschrift, waaruit blijkt dat vrouwen de overheid wantrouwen en bang zijn om klacht in te dienen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters in geval van terugkeer naar Irak geen beroep zouden kunnen doen op bescherming door de autoriteiten. Verzoeksters dienen dit *in concreto* aan te tonen en blijven hier in gebreke.

Verzoeksters tonen aldus noch middels hun verklaringen, noch middels documenten het wettelijk vereiste verband (*nexus*) aan tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Verzoeksters maken derhalve niet aannemelijk dat zij omwille van het behoren tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen een gegronde vluchtelingenrechtelijke vrees hebben.

9. Verzoeksters stellen dat, waar verweerder aangeeft dat zij zich elders in Bagdad kunnen vestigen, de figuur van het interne vlucht- of vestigingsalternatief enkel kan onder de voorwaarden van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat dit onderzoek niet werd gevoerd door verweerder. Verzoeksters gaan eraan voorbij dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben. Om het binnenlands beschermingsalternatief toe te passen dient in beginsel eerst vastgesteld te worden of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging heeft, *quod in casu non*.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeksters in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengen verzoeksters geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 8 januari 2021, niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeksters maken voorts niet aannemelijk dat er in hun hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS